

ΕΡΜΗΣ Ο ΛΟΓΙΟΣ.

τῆ 16 ~~~~~ 20 ~~~~~ Ὀκτωβρίου.

1818

ΦΥΣΙΚΑΙ ἘΠΙΣΤΗΜΑΙ.

Φ Υ Σ Ι Κ Η.

Ὁ ἐλλόγιμος Κύριος Ἀ. Πολυζωίδης διὰ τῶν ὄσων, ἀποκλείπτων ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ καιρὸν πρὸς χάριν καὶ ὄφελος τοῦ γένους, ἐκήρυξε διὰ τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ περὶ Μαγνητισμοῦ, ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πολλῶν λογίων καὶ φιλομαθῶν ὁμογενῶν, οἱ ὅποιοι ζητοῦσι νὰ μάθωσι καί τι μερικώτερον περὶ τῆς ὕλης ταύτης. Ὁ Κύριος Διονύσιος δὲ ἐκ Ζαγορίου, γνωστὸς ἤδη καὶ δι' ἄλλων αὐτοῦ εἰς τὸν Α. Ἐ. διατριβῶν, ἀπέλαβε τὸν κόπον τῆς ἐκπληρώσεως τῆς περιεργείας τῶν ἀναγνωσῶν, μεταφράσας ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον

Περὶ Μαγνητισμοῦ.

Μαγνητισμὸς ζωϊκὸς εἶναι ἢ εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μεταδασιστινὸς βουζοῦ λεπτοῦ καὶ ἀοράτου ἀμέσως καὶ ἰσχυρῶς ἐνεργοῦντος, ἣτις γίνεται ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς ἄλλον διὰ τῶν κατὰ τὴν τέχνην ψηλαφήσεων τοῦ σώματος αὐτοῦ· ἔχει δὲ τινα ὁμοιότητα μὲ τὸν Ἠλεκτρισμὸν καὶ Γαλβανισμὸν, καθότι ὅλων (καὶ τῶν τριῶν δηλ.) αὐτῶν αἱ ἐνέργειαι γίνονται διὰ τῆς ἐπιδόουτινος λεπτοῦ δρασινοῦ βουζοῦ εἰς τὰ σώματα, διαφέρει δὲ πάλιν, καθότι εἰς ἐκεῖνα μὲν, διὰ τοῦ εἰσπρὸςμένου μὲν, μὴ διατρίβοντος δὲ εἰς τὴν ὀργανικὴν φύσιν ἑτερογενεοῦς βουζοῦ, γίνεται μόνου διαδατικὸς (περασιακός) τις ἐρεθισμὸς, ἀλλ' εἰς τοῦτον διὰ τῆς διατρίβουσης (διαμενούσης) μεταδασεως καὶ ἐνδοτάτης ἀναμίξεωςτινος ὕλης, ἣτις εἶναι κατὰ πάντα ὁμοειδὴς μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς, γίνεται εἰς τὸ σῶμα αὐξήσις τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς αὐτὸ ἀρχῆς τῆς

M in

ζωής· ἄδούη δὲ τὸ ὄνομα εἰς τοῦτο τὸ κινεῖν (ἐνεργητικὸν ὄν) τῆς φύσεως ἀπὸ τὸν εὐρέτην αὐτοῦ Μέσμερον, ἤτοι εἰς τὸν φυσικὸν καὶ δρυκτὸν μαγνητικὸν γίνεται εἰσροή καὶ ἔκροη λεπτοῦ τινος ρευστοῦ κατά τινας νόμους. Εἰς τί δὲ συρίζεται ἡ ἰδιάζουσα φύσις τοῦ ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ, δὲν ἐξηγηθῆναι ἕως τοῦ νῦν, συμπραίνειται ὁμως ἐκ τῶν φαινομένων αὐτοῦ, ὅτι τὸ ἐνεργεῖν αὐτὸ ἢ εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τὴν νευρικοζωοποιὸν ἀρχὴν, ἢ ἔχει μεγάλην πρὸς αὐτὸ συγγένειαν ἢ δὲ μετάθεσις αὐτοῦ ἀπὸ ἐν σῶμα εἰς ἄλλο καὶ ἢ ἔχεισι πᾶν διαφόρων μαγνητικῶν καταστάσεων γίνεται ποικιλότητος. Δὲν δύναται ὁ τύχων νὰ ἐνεργῆ εἰς ἄλλον ἀόρατον ἐπιπεφυκτῶς τὴν μαγνητικὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἐκεῖνος μόνον, ὅστις ὡς πρὸς τὴν φύσιν ἔχει ὑπερέχουσαν παρὰ τὴν ἐνεργητικὴν δύναμιν εἰς τὸν μαγνητικὸν ζῆμον, καὶ εἶναι ἐντελὴς ὑγιής, ὡς πρὸς τὴν ψυχὴν δὲ, ὅστις ἔχει αὐτὴν ὑγιαίνουσαν καὶ ἰσχυράν. Πρέπει πρὸς ταῦτα νὰ εἶναι χρησιμῆς ὁ μαγνητισμὸς, διότι τόσον εὐκολώτερον καὶ γρηγορώτερον γινώσκεται ἀπὸ τὸν μαγνητικὸν ζῆμον ὁ κακοῦθις καὶ διεσθαρμῆν ἔχων τὴν ψυχὴν, ὅσον εἶναι γνωστὸν πόσον ἐξαιρεται (ματρωρίζεται) τοῦ μαγνητικῶν ζῆμου ἢ αἰσθησις (Gefühl), πόσον δυνατότερον καὶ ζωηρότερον τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ γίνεται, καὶ πόσον καθαρῶς καὶ λαγαρισμῶς, οὕτως εἰπεῖν, γίνεται τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ αἰσθησεως (α), ὡς γνωρίζεται καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ μαγνητιστοῦ, ὅθεν αὐτὴ νὰ ἐνεργῆ οὕτως εἰς ἑαυτοῦ ἐπιπεφυκτῶς, ἐνεργεῖ ἐξ ἐναντίας ἐπιπλασῶς. Αἰταιεῖται αἰσάντως καὶ σαβερῆς χαρακτῆρος εἰς τὸν μαγνητισμὸν, ὅτι μόνον διότι πᾶσα σφοδρὴ κίνησις (πάθος, Gemüthsbevegung) τῆς ψυχῆς αὐτοῦ προξενεῖ ἐναντία ἀποτελέσματα καὶ εἰς τὴν πάσχοντα, καὶ εἴτε ἐν μέρει ἢ διόλου χάνει τὴν εἰς τὸν ἄρρωστον ἐπιπέφυκτον αὐτοῦ, διὰ τὸ ὅσον ἠφείρουνται αἱ μαγνητικαὶ κρίσεις; ἀλλὰ καὶ διότι ἀσυνήθι συμπτώματα καὶ φαι-

(α) Ταῦτα, τὸ νὰ ἔχη δηλ. ἐπιπέφυκτον εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ ἢ ἀνάθετης τῆς ψυχῆς τοῦ μαγνητιστοῦ; φαίνεται τινὸν παραδόξον, ἀλλ' ἡ σύμπτωμα ἐκ τῆς περὶ τοῦτου συγγραφῆς τῶν Γαλιάντε καὶ Γερμάνου; καὶ ἀνθρώπων σφαιρῶν τοῦ ἀδύνατου, δὲν μᾶς συγχωρεῖ νὰ ἀμφισβῆσωμεν ἅπαντα ἀπὸ τῆς τοῦ μόνου μένει εἰς τὴν φύσιν ἀνεξήγητος; Δεῖται οὐδέποτε, ἐν φησὶ γὰρ ἢ ἀλλῶθεν.

νόμους, τὰ ὅποια ὄχι σπανίως παριστάνονται ἐν τῷ μαγνητικῷ, ἀπαιτοῦσι παρουσίαν νοός, ἡσυχίαν καὶ σαβερότητα. Τέλος πάντων ἀπαιτεῖται πίσις ζωηρὰ καὶ σερεὰ θέλησις, διὰ νὰ γένουν ὡς πρέπει αἱ μαγνητικαὶ ἐνεργεῖαι. Ἡ δὲ μαγνητικὴ Θεραπεία (Behandlung) εἶναι μέρος μὲν ἀπλή, ὅταν μόνον ὁ μαγνητισμὸς ἐνεργῆ, μέρος δὲ σύνθετος, ὅταν μεταχειρίζεται καὶ ἐξωτερικὰ βοηθήματα. Ἡ ἀπλή Θεραπεία συνίσταται μέρος μὲν εἰς τὰ κατά τινας κανόνας γινόμενα ἐμφυσήματα, εἰς τὸ σαβερὸν σήριγμα τῶν ὀμμάτων καὶ τῶν λογισμάτων, ἐπὶ τὸν εἰς μαγνητικὴν ἤδη σχέσιν ὄντα ἄρρωστον μέρος δὲ γίνεται διὰ τῆς χειρὸς, ὅθεν λέγεται Manipulation δηλ. ψιλάφισις, ἢ χειρῶν ψία, ἢ χειράκτασμα, καὶ χυδ. χειρομάλαγμα, ἢτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίσταται εἰς τρίψεις (Streichen) τὰς αὐτὰς καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν γινόμενας πάντοτε, ὅπου, διὰ νὰ μὴ ἀναιρῶνται πάλιν δι' ἀντικειμένων τρίψεων αἱ γινόμεναι ἐνεργεῖαι, ἐκάστοτε ὁ μαγνητισμὸς ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸν πρότερον τόπον τὸν ἐξωθεν σχηματίζον διὰ τῶν χειρῶν, ὅθεν λέγεται vagerende Manipulation, δηλ. πλανωμένη ἢ ἀζατος ψιλάφισις· ἐνίοτε δὲ γίνεται ἀκαταπαύτως εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· ὅθεν λέγεται κατεσχηρικῶς ψιλάφισις. Αἱ δὲ ἐνεργεῖαι εἶναι διάφοροι, κατὰ τὰς ψιλαφίσεις· αὗται δὲ γίνονται κατὰ κανόνας ἄρισμένους ποτὲ μὲν διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς, ὅθεν Volar-Manipulation, ποτὲ δὲ δι' ὀκτὸς τῆς χειρὸς ἀνοικτῆς (Handteller), ὅθεν λέγεται Falar-Manipulation, ποτὲ δὲ διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων, διὰ τοῦτο λέγεται Digital-Manipulation, ἢ διὰ τοῦ ἄκρου τῆς χειρὸς, καὶ λέγεται Marginalmanipulation· ἐπὶ δὲ καὶ καθύστεν αὐτῆ ἢ Digital-Manipulation γίνεται ἢτις δι' ἀνοικτῶν τῶν δακτύλων, καὶ λέγεται Expandirte Digital-Manipulation, ἢ διὰ τῶν δακτύλων ἠνωμένων εἰς ἓν σημεῖον, καὶ λέγεται Contrahirte Digital-Manipulation, ἢ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀντίχειρος ἐκτεταμένου, καὶ λέγεται ἀπλή Pugn-Manipulation, ἢ διὰ τῶν ἀντιχειρῶν τῶν δύο χειρῶν ἠνωμένων, καὶ λέγεται διπλῆ Pugn-Manipulation. Πάλιν ἢ ψιλάφισις γίνεται ἢτις μετὰ θίξεως τοῦ ἄρρωστοῦ πραγματικῶς, ἢ μετὰ πίεσεως, ἢ μόνον μετὰ μαλακῆς θίξεως, ἢ καὶ εἰς δύο ἕως ἐξ δακτύλων ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ νοσοῦντος ἀπόστασιν. Ἐκτὸς τού-

των τῶν ψιλαφίσεων γίνεται ἡ μαγνητικὴ ἐνέργεια ἀκόμη, διὰ τινος τῶν δακτύλων κινήσεως (τὸ ὅποιον λέγεται 'Bartzein' (Sprargiren' παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις Μαγνητιστῶς Charge)· διὰ συμπίεσεως, ἢ τέλος διὰ φυσίσεως ἢ ριπίσεως. Ὅλοι αὐταὶ αἱ διάφοροι ψιλαφίσεις ἔχουσι καὶ τὰς ἐνεργείας διαφόρους (α), καὶ κατὰ διωρισμένα σημεῖα ἐνῶναι αὐτῶν τὴν μίαν μὲ τὴν ἄλλην ὁ μαγνητιστής, ἢ τὰς μεταχειρίζεται χωριστῶς, καθὼς δηλ. ἀπαιτοῦσιν αἱ περιπτώσεις, ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ ἄβρωσσοῦ, ἢ τὰ ἐγγειόμενα συμπτώματα. Ὅθεν πρέπει ὁ μαγνητιστής νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὴν ἀτομικὴν φύσιν τοῦ ἀσθενοῦς, νὰ δοκιμάσῃ τὸν βαθμὸν τῆς αἰσθητικότητος τῶν νεύρων αὐτοῦ, καὶ τὴν ὅποιαν ἔχει πρὸς τὸν μαγνητισμὸν ἐπιδεκτικότητα, νὰ γνωρίζῃ κάλλιστα τὴν κατὰ τέχνην μεταχειρίσιν καὶ χρῆσιν, τοὺς ἰδιαιτέρους τρόπους μερικῆς τοῦ μαγνητίζεσθαι, καὶ τὰ διάφορα αὐτῶν ἀποτελέσματα, διὰ νὰ ἐνεργῇ εἰς τὸν ἀσθενῆ κατὰ τὰς περιπτώσεις ποτὲ μὲν ἀσθενῶς, ποτὲ δὲ ἰσχυρῶς, ποτὲ δὲ ἐρεθιστικῶς ἢ κοπιτικῶς, κοινῶς ἢ τοπικῶς. Ἰνδὲς μαγνητικοὶ ἄβρωσοὶ διὰ τὴν ἐξημένην τῶν νεύρων αἰσθητικότητα εἶναι παρὰ ἄλλους ἐπιδεκτικότεροι εἰς τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐνεργείας, ὅθεν εἰς τοὺς τοιοῦτους κατ' ἐξοχὴν ἀπαιτεῖται προσοχή, ἀκριβὴς καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης δίαιτα· πρέπει μάλιστα οἱ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς νὰ ἀποφεύγωσι τὰ σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς, τὴν λύπην, τὸ φόβον, τὰ εἰς τὴν δίαιταν σφάλματα, τῆς περιφύξεως καὶ τ.τ. Καὶ αὐτὸς ὁ μαγνητιστής πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἀποφεύγῃ αὐτὰς τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐπιπτώσεις, διότι δι' αὐτοῦ μεταβάλλει ἢ βλάβη καὶ εἰς τὸν μαγνητιζόμενον.

Ἡ δὲ θεραπεία διαρκεῖ πλείοτερον ἢ ὀλιγώτερον καιρὸν, καθὼς δηλ. ἀπαιτεῖ τὸ εἶδος καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ νοσήματος, καὶ πρέπει νὰ ἐξακολουθῆται (ἢ θεραπεία) εἰς τόσον, ἕως οὗ νὰ ἐξυλειφθῶσι παντελῶς ὅλα τὰ παρ' αὐτῆς προξενήματα φαινόμενα. Μετὰ τῆς ἐπανελύσεως τῆς ὑγείας κινῶνται συν-

(α) Ὡς μὴ θαυμαζῆν ὁ ἀναγνώστης διὰ τοῦτο, διότι καὶ αἱ ἐνεργεῖαι αὐταὶ μὲν εἶναι τοῦ ἤλεκτρισμοῦ, ἄλλαι δὲ τοῦ Γαλλανισμοῦ, ἂν καὶ ἡ αὐτὴ ὄλη, δηλ. ἡ ἤλεκτρικὴ, εἶναι καὶ εἰς τοὺς δύο, διὰ τοῦ διαφόρου διὰ τῶν τρόπων, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται αἱ κινήσιν αὐτῆς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦτο, ποτὲ δὲ δι' ἄλλου.

Ὁ Μεταφρ.

ήθως ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅλα τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα, ἢ ἡ ψιλαφίσις γίνεται ἀνενεργητός. Ἡ σύμφετος μαγνητικὴ θεραπεία λαμβάνει καί τινα μέσα εἰς βοήθειαν, τὰ ὅποια ἔτε ἐπιτείνουσι μόνον τὰς ἐνεργείας τοῦ ζωικοῦ Μαγνητισμοῦ, ἢ ἐνεργεῖσι μαγνητικῶς, καὶ ἀναπληροῦσι πλείοτερον ἢ ὀλιγώτερον τὴν ψιλαφίσιν (Substituta). Μετὰ τῶν πρώτων συνυφθιμῶνται μάλιστα οἱ ἀγωγοὶ, βέβηθοι σιδήρινοι ὀκτώ περιπυ δακτύλων τὸ μήκος, καὶ ἐν τρίτῳ δακτύλου τὴν διάμετρον, τῆς ὁποίας τὸ ἐν ἄκρῳ κρατεῖ ὁ μαγνητιστής, μὲ τὸ ἄλλο δὲ ἐγγίζει (δίγει) τοὺς μαγνητιζόμενους· ὡσαύτως καὶ μαγνητικὸν μονατήριον (Isolatorium), τὸ ὅποιον κατασκευάζεται κατὰ τοὺς ὁποίους κανόνας καὶ τὸ ἤλεκτρικόν (ἀλλὰ καὶ τὸν ἤλεκτρισμὸν αὐτὸν μεταχειρίζονται ὡς ἐπιτακτικὸν βοήθημα, ὅταν μαγνητίζωσι)· τελευτᾶσαν τὸ κάτοπτρον καὶ ἡ μουσικὴ. Ἡ χρῆσις τῶν μαγνητικῶν Substitutio (α) ἀνεφύη ἐκ τῆς πείρας, ὅτι ἡ μαγνητικὴ θεραπεία (traitement) δύναται νὰ προξενῇ μεταβολὰς καὶ εἰς μὴ ὀργανικὰ σώματα, αἱ ὅποια εἰς τὴν αἰσθησιν μὲν δὲν ὑποπίπτουσι, γίνονται ὅμως φανεραὶ διὰ τῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀνενεργήσεως, ὅσας ἔχει κοινωνίαν πρὸς τὰ τοιαῦτα Substituta, ἐπεὶδὴ αὐτὰ προξενοῦσι τὰ αὐτὰ φαινόμενα, ἂν καὶ ἀσθενεσεν, εἰς τοὺς ἔχοντας πρὸς τοῦτο ἐπιδεκτικότητα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι καὶ ἐδῶ, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἤλεκτρισμὸν, σώματι μονατικῶ καὶ ἀγωγῶ, τὰ μονατικὰ αὐτὰ ἐπισταρεῦνται εἰς ἑαυτὰ τὴν μαγνητικὴν δύναμιν, καὶ τὴν φυλάττουσι τόσον, ἕως νὰ ἔλθῃ ἄλλο σῶμα εἰς τὴν ἀτμοσφαιρῶν τῆς, τὸ ὅποιον ἔχει μεγαλιότεραν ἐλξιν πρὸς αὐτὴν, νὰ τὰ ἀποσερήσῃ αὐτὴν. Μετὰ τὰ σώματα τῶν ζώων, τὰ πλέον ἐπιδεκτικὰ εἶναι ὁ σίδηρος, ὁ πάγος καὶ τὸ νερόν· ὅθεν μεταχειρίζονται αὐτὰ τὰ μαγνητιζόμενα μονατικὰ (μονήρη) ὡς βοηθήματα (ἢ βοηθητικὰ μέσα) εἰς τὴν μαγνητικὴν θεραπείαν τόσον διὰ νὰ ἐπιτείνωσι τὰς ἐνεργείας τῆς ψιλαφίσεως, ὅσον καὶ διὰ νὰ ἀναπληρώσωσι καὶ αὐτὴν ταύτην ἐνίοτε. Τὰ πλέον δυνα-

(α) Ὡς μὲ συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ μεταχειρισθῶ τὴν Λατινικὴν αὐτῶν λέξιν, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζεται καὶ ὁ συγγραφεὺς, ἂν καὶ Γερμανικῶς λαλῶν· σηματοῖ δὲ ἀντικαθεσῶς, δηλ. εἰς τὸ ὅποιον αὐτὸ ἄλλου τινας μεταχειρισθῶ.

Ὁ Μεταφρ.

τὸν Substitutum, ἀπὸ ὅσων ἕως τοῦ νῦν διὰ τῆς πείρας ἴσταν
 γνωσά, εἶναι τὸ μαγνητισμένον δένδρον, τὸ ἴσταν
 δεικνύει τὰ εἰς αὐτὸ διὰ τεχνικῶν τριψέων κοινοῦν μίγαμι-
 ρος τοῦ μαγνητικοῦ βραχέου ἔχει μόνον διὰ τῆς ταχυτέρας καὶ
 τρυφερωτέρας ἀξήσεώς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἰσχυροῦς με-
 ταδόσεως εἰς τοὺς ἐπιδεικτικούς μαγνητικῆς ἐνεργείας, καὶ
 πρὸς αὐτὸ εἰς κοινωνίαν ἐλθόντας ἀνθρώπους. Ὅσον δὲ διὰ τῆ
 φαινόμενα τὰ εἰς τοὺς μαγνητισμένους περιανόμενα, εἴτε
 σημότατοι ἰατροὶ οἱ εἰς τοῦτο ἐνασχολούμενοι, ὑπὸ τῆς πεί-
 ρας, δοκιμῆς καὶ ἀνυπέπτων δηλοποιήσεων ἄλλων ὁδηγῶ-
 μενοι ἐπαρτήρησαν τὰ ἐξῆς: Τὰ κοινὰ ἀποτελέσματα
 τοῦ Μαγνητισμοῦ ἐν γένει σχεδὸν πάντοτε εἶναι διεγερμῆς
 καὶ ἐνδυναμώσεως τῆς ζωτικῆς δρασιμότητος (Lebenshätigkeit)
 εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος χωρὶς μέγαν ἐρεθισμόν τῶν
 εἰς τῶν νεύρων τὸ σύστημα, ὅσον καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ συ-
 στήματα τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀνθρώποι, οἵτινες εἶχον πῶσι εἰς
 μεγαλειότητα ἀδυναμίαν, ἀνέλαθον πάλιν τὰς δυνάμεις διὰ
 τοῦ Μαγνητισμοῦ. Ὁ σφυγμὸς καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνον-
 ται δι' αὐτοῦ, αὐξάνει ἡ θερμότης καὶ ἐρυθρότης τοῦ σώμα-
 τος, ἐξαιρείται (μετεωρίζεται) κενὴ αἰσθησις (ἡ κοινὴ αἰσθη-
 τήριον, Gemeingefühl), καὶ γαληνιασθὸν κατάστημα τῆς ψυχῆς
 προξενεῖται: ἐπιταχύνονται ὅλα τοῦ ὀργανισμοῦ αἱ ἐνεργεῖαι,
 μάλιστα δὲ τοῦ ὑπογάστρου, δηλ. ἡ πέψις, ἡ ἐκκρίσις καὶ ἡ
 ἐκκένωσις: ἐνεργεῖ ψυχαγωγικῶς καὶ μάλακτικῶς εἰς τὸν
 ἰσχυρὸν σύστημα, ἀφανίζει πᾶσαν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν τῆς
 ἀρμονίας καὶ εὐρυθμίας τῶν ἐνεργειῶν τῶν νεύρων διὰ τοῦ μα-
 λακοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς παγκοίνου αὐτῶν διαχύσεως εἰς ὅλην
 τοῦ σώματος τὴν ἐπιφανείαν, ὅθεν καταπαύει τοὺς σφοδρῶ-
 σπασμούς καὶ τὰς ὑπερβολικὰς ἐντάσεις τῶν ζωτικῶν δυνά-
 μεων (der Lebenskräfte): ἀποτρέπει τὴν ἐξηρησμένην ζωτικὴν
 δρασιμότητα (Lebenshätigkeit) ἀπὸ τὰ πασχοντα ὄργανα,
 καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς ἄλλα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ διεγερμένη
 δρασιμότης ἀπάγεται ἀπὸ τὰ εὐγενῆ ἐσωτερικὰ ὄργανα, καὶ
 μεταφέρεται εἰς ἄλλα τοιαῦτα, τῶν ὁποῦ ἡ ἰσχυροτέρα
 δρασιμότης καὶ σφοδρότερα πάθησις εἶναι συνδεδεμένη με ἐπι-
 γιωτέραν βλάβην τῶν αὐτῶν τῶν ἰδίων, ὅσον καὶ τοῦ ἔλ-
 ῃ ἡ ἰσχυροποιεῖται καὶ ἐξαιρείται εἰς τινὰ ἐξυποδενισμένα ὄργανα
 ἢ ζωτικὴν δρασιμότης, ἢ τελευταῖον σμικρύνεται καὶ παντ-

λῶς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ νευρικὸν σύστημα ὁ ἐρεθισμὸς,
 ἀπὸ τοῦ ὁποῦ προέρχεται ἡ νοσώδης δρασιμότης αὐτοῦ. Ὅν-
 τας οἱ πόνοι καὶ οἱ σπασμοὶ διαλύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 εἰς κασίαν γαληνιασθὸν καὶ τερπύνην κατάστασιν, γίνονται με-
 τὰ ταῦτα πάντοτε πλέον μαλακοὶ καὶ σύντομοι ἕως εἰς τε-
 λείαν τῆς ὑγείας ἀποκατάστασιν. Τὰ ἰδιαίτερα ἀποτελέσμα-
 τα τοῦ Μαγνητισμοῦ δὲν φανεραίνονται ἀναγκαίως εἰς πάντα
 ἀσθενῆ, ἀλλ' εἰς τινὰς μόνον κατὰ τὴν διάφορον ἐπιδεικτικό-
 τητα, τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν διάθεσιν, κατὰ
 τοὺς διαορισμένους βαθμοὺς τῆς μαγνητικῆς ἐνεργείας, καὶ
 κατὰ τινὰς περιόδους: αὐτὰ ὅμως τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πε-
 λουσιῆ καὶ διάφορα εἰς ἄκρην βαθμὸν, ἐπειδὴ ἀφέρουσιν εἰς
 θαυμασίαν κίρην καὶ τὴν ἰδιαιτάτην ἐσωτερικὴν τοῦ ἀνθρώ-
 του ζωὴν, ἀνεκαλύπτουσιν δυνάμεις, αἵτινες πρὸ τούτου δὲν
 ἦσαν γνωσταί, καὶ κάρνουσιν ὁρατὰ ὡς λαμπραὶ ἀστρι-
 παὶ εἰς τὸ πῶν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπινου εἶναι ἀπὸ ἀδιά-
 φαντον (παχύτατον) σκότος κεκαλυμμένον φαινόμενά τινα, τῶν
 ἴστων τὸ ἕως τῶρα μῆτε ὑποπτευόμενον δυνατόν μεταβάλλ-
 λεται τρόπον τινα εἰς πραγματικότητα, ἣτις ἐξίστη τὸν παρα-
 τερητήν. Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα δύνανται κάλλιστα νὰ διορι-
 σθῶσιν, ἂν διαταξάμεν τοὺς διαφόρους βαθμοὺς, εἰς τοὺς
 ἑπτάους αἱ μαγνητικαὶ καταστάσεις περιανόμεναι. Ὅσον ὑψη-
 λότερον ἀναβαίνει εἰς αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς ὁ ἀρῆστος, τόσο
 περ σσότερον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν κόσμον: αἱ ἐξω-
 τερικαὶ αἰσθήσεις κλείονται, ἐξυπνίζεται ἡ ἐσωτερικὴ, καὶ
 ὑφάνεται εἰς ἄκραν καθαρότητα καὶ ἐνάργειαν, ὅτε πάλιν
 συγχρόνως καταπᾶ εἰς τὸ νὰ προσλαμβάνη καὶ ὁρᾷ καὶ τὰ
 ἐξω πράγματα. Εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν φαίνονται μόνον τὰ
 ἀνοτέρως εἰρημνίαι γενικὰ ἀποτελέσματα, καὶ αἱ αἰσθήσεις
 ἐνεργοῦσιν ἀκομή κατὰ τὸ συνήθες: βαθμὸς τῆς ἐγρηγορή-
 σεως. Ἐπίστε καὶ ἐπαναλαμβανόμενης τῆς χρήσεως τοῦ Μα-
 γνητισμοῦ δὲν ἀκολουθεῖ ὑψηλότερῆς βαθμὸς, καὶ ὅμως
 ἡ ὑγεία ἐπανέρχεται. Εἰς ἄλλους δὲ ἐκτὸς τῶν κοινῶν ἀπο-
 τελεσμάτων φαίνονται καὶ τοπικαὶ ἀντενεργεῖαι, καθὼς θερ-
 μότης, βάρος, τύσις, ἐλαφρά τινα κεντήματα καὶ πόνοι, σι-
 νοχωρία καὶ τ. τ. Εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν ἡ ἐνεργεία τῶν
 αἰσθησῶν χάνεται ἐν μέρει, ἢ αἰσθησις τῆς ὁράσεως ἀπο-
 θεῖται ὁπίσθω: ἢ ἡ μικρομῆσις ἢ ἀτελής κρίσις. Τὰ ἀνο-

τρων γενικὰ καὶ μερικὰ ἀποτελέσματα ἐμφαίνονται περισσώτερον, ἢ θερμότης αὐξάνει, καὶ ἐκτείνεται, κατὰ τὴν αἰσθησιν τοῦ πάσχοντος, ἀπὸ τὸν σῶμαχον, ὡς ἀπὸ κεντρικῆς αἰσθησιν, εἰς ὅλον τὸ σῶμα· ὁ ἄρρωστος αἰσθάνεται βίαιος εἰς τὰ βλέφαρα, καὶ ἀνυπέβλητον εἰς τὸ νὰ τὰ κλείσῃ ὀρμην (φυσικὴν παρῶρησιν), ὅτι καὶ διαμένουσι συγκαλλημένα ὡς μὲ κόλλαν δυνατὴν, καὶ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς μαγνητικῆς ἐνεργείας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἀνοίξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ ἄρρωστος. Ἐν τοσούτῳ αἱ λοιπαὶ αἰσθήσεις εἶναι ἐπιδητικαί τῶν παραστάσεων (προσβολῶν), καὶ πολλάκις δυναμένονται (ἢ ὀξύνονται, ἐκδηθη). Ἐνίοτε ὁ ἀσθενὴς βλέπει ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν καθαρὰν τινα λαμπρότητα ὁμοίαν ἀσραπῆς, ἢ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων αἰσθάνεται κεντήματα, ψυχρότητα, καὶ βίαιος εἰς τὰ μέλη του, ξυνοχωρίαν (Vohlesohn) περὶ τὸν σῶμαχον, ναυτίαν καὶ τ. λ., ἰδρώτα, προσβολὴν πυρετοῦ, τοπικοὺς καὶ κοινούς σπασμοὺς, παραλύσεις, καταληψίαν, καὶ πολλὰ νευρικὰ συμπτώματα. Ἄν ὁ μαγνητιστὴς ἤξυρῃ νὰ διευθύνῃ ἀρμόδιως αὐτὰ τὰ συμπτώματα, νὰ τὰ κατηπάσῃ καὶ νὰ τὰ διορίσῃ πρὸς τὸν ἴδιον αὐτοῦ σκοπὸν, τότε αὐτὰ ἐνεργοῦσιν εἰς τὸν πάσχοντα ὡς σατηριώδεις μεταβολαί, μετὰ τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ ἡσυχία καὶ ἀνακουφισμός. Εἰς τὸν τρίτον βαθμὸν ἡ ἐνέργεια τῶν αἰσθήσεων συγκρύνεται (ἢ ἀφανίζεται, weicht zurück) παντάπασιν, ὁ μαγνητιστὴς δὲν προσλαμβάνει πλέον παντελῶς τὸν ἔξω κόσμον διὰ τῶν αἰσθήσεων, καὶ καταστῆ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐμβρυότητος, ἢ ὁποία ὀνομάζεται ὕπνος μαγνητικὸς. Εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀκούει μήτε αἰσθάνεται, καὶ εὐρίσκει εἰς κατάστασιν ναρκάσεως παντελοῦς· ἐν αὐτῇ εὐρίσκειται, ἐνθυμεῖται μὲν τὴν ἀγρυπνον κατάστασιν, ἀφ' ἧς ὁμοίως ἐξυπνήσῃ δὲν ἐνθυμεῖται μήτε τὸ παραμικρὸν ἀπὸ ὅσα τὸν συνέδισαν εἰς τοῦ μαγνητικῶν ὕπνον. Εἰς τὰ μερικὰ φαινόμενα αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ ἀνήκουσι μάλιστα αἱ λοιποὶ οὐμαὶ (Ohnmächten), γενικοὶ, σπασμώδεις τρόμοι, συμπτώματα καταληπτικὰ, ἔτι δὲ καὶ ἀποπληξίας ὁμοία. Τοὺς προτέρους δύο βαθμοὺς διέρχεται ὁ μαγνητισμένος ταχέως καὶ πολλὰκις ἀνεκπαισθήτως, ὅταν μετατίθεται εἰς ἀνωτέρους βαθμοὺς· αὐτὸς ὁμοίως (ὁ τρίτος) παριστάνεται πάντοτε πολλὰ ἰσχυρῶς, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ἀπ' αὐτοῦ μεταβῆνῃ εἰς τὸν τέ-

ταρτου. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἂν εἰς τὸν μαγνητικὸν ὕπνον ἂν ἐγείρεται ἐκτὸς τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ συνείδησις ἐπανέρχεται εἰς αὐτὸν ὡς ἀπὸ συνηκεχμῆνον ὄνειρον καὶ διακρίνει κατὰ μικρὸν καθαρά καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀφ' αὐτοῦ κατάστασιν. Εἶναι δὲ πάντοτε ἀκόμη εἰς ὕπνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται μὲν νὰ ἐξυπνήσῃ αὐτοπροαιρέτως, δὲν εἶναι ὁμοίως ἐμβρόντητος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος εἶναι εἰς αὐτὸν ἐλαφρὰ μόνον δεσμὰ, τὰ ὁποία δὲν δύνανται πλέον νὰ περιορίσωσι τὴν ζωηροτάτου ὄνειρου ὁμοίαν ἰσχυρικῶς ἐγρηγοροῦσαν αὐτοῦ συνείδησιν. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ὁ ὕπνος δὲν εἶναι φυσικὸς, ἀλλὰ μαγνητικὸς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐγρηγορσις εἶναι εἰς αὐτὸν δυνατὴ μόνον ἐντὸς τῆς μαγνητικῆς σφαιρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξηρημένως ζῆ. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐξάρτησις ἀναφέρεται μάλιστα εἰς τὸν μαγνητιστὴν, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὁ μαγνητιζόμενος τρόποντινα αἰσθάνεται, ἐνεργεῖ, συλλογίζεται, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἔξω πράγματα ἀντενεργοῦσιν εἰς αὐτὸν· ὅθεν αὐτὸς ὁ βαθμὸς εἶναι ὕπναγρυπνία τις (α), ἢ ἡ λεγομένη ὕπνοδωσία, καὶ ὀνομάζεται Κρίσις ἐντελεθῆς ἢ Ἰπνοδωσία ἀπλή.

(τὰ λοιπὰ εἰς τὸ ἀκόλουθον τετράδιον.)

ἙΑΣΙΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Εἰς τὸν Λόγιον Ἑρμῆν ἔγινε πολλάκις λόγος περὶ τῆς κατὰ τὴν Χρυσούπολιν Τουρκικῆς τυπογραφίας· κατ' αὐτὴν ἐξεδόθησαν ἕως πῶρα πολλά καὶ καλά συγγράμματα, ὡς ἐκήρυξαν αἱ φιλολογικαὶ τῆς Εὐρώπης ἐφημερίδες· εἰς τῆς λιπίας τὴν φιλολογικὴν ἐφημερίδα βλέπομεν δύο ἐξ αὐτῶν

(α) Ὅστις ἔχει τὴν κριτικὴν δευδερκαίαν τοῦ Κ. Κοδρικῆ, εἶναι εὐκολον νὰ εὕρῃ ἐνταῦθα τὴν ἀντίφασιν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ξενολογιῶν, ὡς ἀπέναντι εἰς τὰς λέξεις: Μυθιστορία καὶ Φιλοσοφία· μεταχειρισθῶν ὁμοίως τοιαύτην λόγιον, ὡς καὶ ἀσυγγραφῆς, ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀναγνώστης θάλα εἶναι συγκρατικώτερος μικρολόγος.

Ὁ Μισαφρ.

αναφερόμενα και διεξοδικῶς κρινόμενα: ἐν Ἀριθμῷ 113. Μαρτ.
4. Σελ. 889. τοῦ ἐνεσ. ἔτους, τὸ ἐξῆς:

کتاب المناسک Kitabol - monassik, ἡ ἀραβ.
المناسک Nelidsehetol - menasil. Ἦτοι, ἡ βίβλος τῶν
καθικόντων τῆς εἰς τοὺς ἁγίους τόπους
ὁδοιπορείας, ἢ καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, ὁ
δρόμος τῶν σαβιμῶν. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῇ κατὰ
τὴν Χρυσούπολιν (Σκούταρι) ἐτελειώθη κατὰ τὴν πρώτην
τοῦ Δζεμαζίου - ἔδου, ἐν ἔτει ἀπὸ φυγῆς Μαΐου
1232. (1816). Σελ. 256 εἰς ὄχθουσι μέγα Τουρμαί.

Ἄν καὶ πρὸ δύο ἡδὴ χρόνων ἐτ. λειώθη τὸ κατὰ τα-
λοὺς λόγους ἀξιοσημειώτου τούτου καὶ ἀφιέλμεν συγγράμ-
μα, μόλις ὅμως πρὸ ὀλίγου διεδόθη, καὶ αἰτίου τούτου ἴ-
ναι ἴσως ἢ περιζήσεις τῆς ἡδὴ πρὸ ὀλίγου γενομένης κωτι-
λοῦς ἤκτας τῶν Βαχκεϊτῶν, οἱ ὅποιοι πρότερον κατέστην τῶ
πρὸς τοὺς ἁγίους τόπους ὁρμηκὸν ἐπικίνδυνον, ὡς ἢ διάδοσις
τοῦ κυρίως διὰ τοὺς εἰς Μέκκαν ἀπερχομένους προσκυνητῶν
διωρισμένου συγγράμματος τούτου ἤθελε φανῆ παρὰ κωτι-
λῶν. Τώρα δὲ, ὅτε καὶ ὁ εἰς Μέκκαν δρόμος εἶναι πάλιν ἐλευ-
ρος καὶ ἀνοιχτὸς εἰς τὰς συνοδίας (καρραβάγια) τῶν προσ-
κυνητῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου, ἐμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ, καὶ δεῖλα εἴ-
ρη βέβαια, τὸ βιβλίον τούτου διπλῶς πώλησιν καὶ ὡς Vade-
mecum (βιβλίον, τὸ ὅποιον φέρει τις πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ)
τοῦ προσκυνητοῦ καὶ ὡς σύντομον ὁδοιπορικὸν βιβλίον αἰ
τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ διὰ τῶν ἁγίων τόπων (γῆς τῆς ἐπαγ-
γελίας) τῶν Χριστιανῶν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους (γῆν τῆς ἐπαγ-
γελίας) τοῦ Ἰσλαμ. Εἰς τὸν Μουσουλμανῶν αἰς προσευχῆ-
ριον καὶ ὁδοιπορικόν, εἶναι καὶ εἰς τὸν Εὐρωπαϊῶν μάλιστα
ὁδοιπορικόν πολλὰ χρήσιμον, καὶ περιέχει εἰς ὄλίγα φύλλα
πολλῶ περισσοτέρως βοήθημα καὶ τοπογραφικὰς ἐπισημ-
καὶ παραμύσεις κατ' ὅσας περιέχει ἢ περιγραφή τῶν ἁγίων
τόπων παρὰ τοῦ ὑπὸ τὸ πλάσιον ὄνομα Ἀλιδῆγγ (Allhog)
Ἰσπανοῦ ὁδοιπορικογράφου. — — —

Ὁ συγγραφεὺς Ἐλ - χαδῆ Μαῶμεθ Ἐδῖκ Πέκ Μουῶν
Δερβίς ἔκαμε τὸν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους χάρην προσκυνητῶν
δρόμον ἐν ἔτει ἀπὸ Ἐγύπτου 1193 (1779) καὶ ἐπερίγραψε
τὸ ταξιδεῖόν του αὐτὸ πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀμαθῶν καὶ εἰς
χρήσιν τῶν εὐσεβῶν.

Ὁ προσκυνητῆς χρειάζεται, ἀρ' οὐ κινήσῃ ἕως οὗ ἐνδύη
τὸ ἱμάμ (Hizam) ἢ τὸν ἴδιον τῶν προσκυνητῶν χιτῶνα
ἐμπροσθεν τῆς Μέκκας, ἐκτὼ σουνέτ, τ. ε. ἀτελή, κατὰ
τὸ παράδειγμα τοῦ Προφήτου δικωρισμένα καθήκοντα νὰ ἐκ-
πληρώσῃ, δηλαδή: 1) Τὴν ἐκλογὴν δυνατῆς κημῆλου, διὰ νὰ
μὴ φορτώσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς κημῆλον ἀδύνατον, 2) Σε-
φευμένου συνοδοιπόρου. 3) Κατὰ τὸν μισευμένον προσεύχε-
ται τὴν Σούραν Ἰχλῆς (Sura Ichlas) μετ' ἡμῶν ὑποτυπωμέ-
νην προσευχὴν, ἢ ἑποία, καθὼς καὶ ὄλαι αἱ ἀκόλουθοι ἄλ-
λαι, ἐκδίδονται ἐνταῦθα εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν. 4) Ἐκ-
βαίρων ἐκ τῆς οἰκίας προσεύχεται πάλιν. 5) ὁμοίως δὲ καὶ
ὅταν τρώντι κινήσῃ τὸ καραβάνιον. 6) ἔτι δὲ καὶ ὅταν αὐτὸ σαβῆ
διὰ ν' ἀναπαυθῆ. 7) ἀμοιβαία ὑπεράσπισις τῶν προσκυνη-
τῶν, καὶ προσευχαὶ εἰς ἐπικείμενον κίνδυνον ἐξ ἐχθρῶν. 8) Προ-
συχὴ εἰς πᾶσαν ἀνάσασιν λόφου. Πᾶν βῆμα εἰς τὸν πρὸς τοὺς
ἁγίους τόπους δρόμον γινόμενον εἶναι ἀξίον 700 ἀγαθῶν ἔρε-
γαν' δὲν εἶναι ἰκανὴ αἰτία, εἰς τὸ νὰ ἀναβάλητις τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν ὑποτυπωμένων θρησκευτικῶν καθικόντων, διό-
τι ἔχει δημοσίῳ τι ἀξίωμα. Διδάσκει, πῶς νὰ μεταχειρίζε-
ταίτις τὴν ἄμμον εἰς ἔλλειψιν ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, πρὸς
τοὺς κατὰ νόμον καθαρισμούς, οἱ ὅποιοι (καθαρισμοὶ, ὅταν
αὐτῶς γίνονται) δὲν ὀνομάζονται μήτε Γούςλ (Gushl), μή-
τε Ἀδῆς, ἀλλὰ Τεϊεμμύν (Tejemmün).

(Ἔπεται μετὰ ταῦτα σύντομος διδασκαλία περὶ τῶν καθικόν-
των τοῦ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ταξιδεῖου, καὶ διεξοδικὴ ἐκ-
θεσις τῶν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Μέκκας σαβιμῶν. Οἱ
προσκυνηταὶ κινῶσιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν 25
τοῦ μηνὸς Ρεδῆπ, καὶ ἐπιτρέφουσιν εἰς τὴν Χρυσούπολιν τῇ
20 τοῦ Ἐμπιουλαχίρ, ὡς διατρέφουσι 265 ἡμέρας εἰς τὸ
ὕψγειν καὶ ἐπιτρέφειν ὅπισθα. Ἀπὸ Κωνσ. εἰς Δαμασκοῦ
ἄραι 336, ἀπὸ Δαμασκοῦ εἰς εἰς Μέκκαν ἄρ. 490, καὶ 6
εἰς Ἀρακάτ, ὡς τὸ κεφάλαιον τῶν ἄρῶν 833. — Μεταφρά-
ζοντες ἔβην τὴν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Δελφίας διεξοδικὴν κρίσιν τῆ
συγγράμματος τούτου, διὰ νὰ τὴν ἐκδοῦσάμεν καὶ διὰ τοῦ
Α. Ε., ἐνεθυμήθημεν ὅτι περιεῖχε κρίσιν αὐτῆ τῶ ἴδιε συγγράμ-
ματος καὶ ὁ φιλολογικὸς Τηλεγράφος, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς
ἰαγνώσεως καὶ τῶν δύο εὐρμεν, ὅτι ἢ ἐν τῷ Τηλεγράφῳ
κρίσις εἶναι αὐτὴ ἢ ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Δελφίας, μεταφρασμο-

νη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ ἐκδοθεμένη ἐν Ἀρ. 23, 24 καὶ 25 τοῦ ἐνός, ἔτους, ἐκρίνομεν περιττὴν τὴν ἐκ δευτέρου μεταφρασίν αὐτῆς, διὲ καὶ τὴν παρελίπομεν, καὶ ἀρκευθήσεται εἰς τὴν κήρυξιν μόνου τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ συγγραμματος καὶ εἰς τῆς κρίσεως τὰ ὀλίγα. —

Εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Λεξιφίας ἐφημερίδα (Ἀριθμ. 200. Σελ. 1593.) ἀναγινώσκουμεν καὶ τοῦ ἐξῆς συγγραμματος κρίσιν:

الوقيانوس الاليط في ترجمه الالوس الالط

Ἐλ-Οκεμους ἀλ-βασσιτ φη τερδζῶμετιλ-καμους ἀλ-μωχιτ. (El-Okeanus al-bassit fi tordschümetil-kamuis al-mo-hit). Ἦτοι, Ὁ πανεκτεταμένος Ἄκεανός, ἢ μεταφρασίς τῆς πανδεχοῦς μεγάλης φιλίας. Τρεῖς μεγάλοι τόμοι εἰς φύλλον, τῶν ὁποίων ὁ μὲν Α' Σελ. 943, ὁ δὲ Β' 939, ὁ Γ' 973 πυκνῶς πυκνωμένων (ἐκάστη σελὶς συνίσταται ἐκ 41 στίχων χαρῆτινος διακοπῆς εἰς παραγράφους). Ἐτυπαθὴ ἐν τῇ κατὰ τὴν Χρυσούπολιν τυπογραφίᾳ. Ὁ Α' τόμος ἐτελείωσε κατὰ τὸν μῆνα Σιλχιδζέ (Silhidsche) τοῦ ἔτους ἀπὸ φυγῆς Μωάμεθ 1230 (1815), ὁ Β' κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα τοῦ ἐπομένου ἔτους, καὶ ὁ Γ' κατὰ μῆνα Μοχαρρέμ τοῦ ἔτους 1233 (1817). Ἡ τιμὴ τοῦ ὅλου 175 γρόσια.

Πιγάντειον τῶν αὐτῶν ἔργων· οἱ Ἀνατολικαὶ Φιλολόγοι ἤκουοντο μεγάλως τὴν ἐκδοσίν αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἤδη γενομένη, ἔργον πολλὰ ἀξιόλογον ὡς πρὸς τὴν Ἀραβικὴν Γραμματικεῖαν τόσον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν, ἐκπληροῦναι τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ὅσα μεγαλύτερα ἢ ἀξία τοῦ πληρεστάτου τούτου Διησαυροῦ τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης, τόσῳ δυσκολωτέρα ἦτον ἡ ἀπόκτησις (ἐκτὸς τινῶν ὀλίγων βιβλιοθηκῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκεται) τοῦ Σημελιώδους τούτου συγγραμματος τῆς Ἀραβικῆς Λεξικογραφίας, καὶ τόσῳ φανερωτέρα ἐγένετο ἡ ἐπιθυμία καὶ εὐχὴ τοῦ καὶ πολλαπλασιασθῆναι τὸ σύγγραμμα αὐτὸ διὰ τοῦ τύπου, ἀφ' ἑτοῦ μάλιστα αἰ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Βεσπέρου τυπογραφίαι ἀμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλας, εἰς ἐκδοσίν τῶν ὠφελιμωτέρων καὶ χρησιμωτέρων πονημάτων Ἰνδικῆς καὶ Τουρκικῆς, Περσικῆς καὶ Ἀραβικῆς Γραμματικῆς. Ἐν τούτου καὶ ἡ χαροποιὰ συντυχία τῶν τυπογραφῶν τούτων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν· διότι εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν

αποχλαῦνται τῶν μιν τῆς Καλλιούτης τυπογραφῶν τὰ πιεζήματα εἰς τὸν τύπον τοῦ Ἀραβικοῦ πρῶτου τύπου τοῦ Καμους, τῆς δὲ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν τῆς Τουρκικῆς μεταφράσεως. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἔργον τοῦ ἀκαμμάτου σοφοῦ, Ἀμπούλ-μμελ Ἐρ-Σεῖδ Ἀχμέτ Ἀασσίμ, ابو الكامل (Abul-kamil), ὅστις μετέφρασε καὶ τὸ ἐν ἔτει 1214 (1802)

ἐν Κωνσταντινουπόλει ἤδη τυπωθὲν Περσικὸν Λεξικὸν Μπουρζάνι Κατὴ, برهان قاطع. Ἀφ' οὗ τοῦτο ἔλαβε τέλος, περὶ ἀρχῆς ὁ μεταφραστὴς τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον καὶ Μέκκαν, καὶ ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ταξιδεῖου ἐπροσπάχη παρὰ τοῦ ἀποθανόντος Σουλτάνου Σελίμου τοῦ Γ', ἢ μεταφράσῃ καὶ τὸν Καμους, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῆς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς διὰ τύπου κοινωφελούς καὶ χρησιμῆς ἐκδόσεως. Ἀνέλαβε τὸ ἐπίτιμον καὶ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον, τὸ ὅπου ἐν ἔτει 1220 (1805) ἀρχισέ, καὶ εἰς πέντε χρόνους, δηλαδὴ ἐν ἔτει 1225 (1810) κατὰ τὴν πανσέληνον ὑνκτὰ τοῦ μηνὸς Σιλκιδζέ, τὸ ἐτελείωσε φεροῦ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφῆν. Ἡ ὀλιγοχρόνιος αὕτη διορία προϋποθέτει ἀνεγκλίως, ὅτι ὁ μεταφραστὴς ἐμεταχειρίσθη εἰς τὸ ἔργον πᾶν λιπὸν τῆς ἡμέρας, καὶ τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς, διὰ νὰ μετακινήσῃ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους:

ولوچ شامدن بلوچ باس واطالع شافه
فلاذک مانند قضایای فاصله بی سکتند تراخی
وفاصله صرف بی همتا وافراغ الالط و الالوس
الالط الالوس

Ἐς τοῦτον τὸν βυθμικὸν καὶ πάντῃ ἀνυπρότατον πεζοῦ λόγον ἵνα γεγραμμένος καὶ ὁ πρὸ τοῦ εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Καμους ὑπομνήματος σύντομος τοῦ μεταφραστοῦ πρόλογος. Ἡ Εἰσαγωγὴ αὕτη νομίζεται ὡς ἀριστούργημα τῆς Ἀραβικῆς Ἐπιγραφῆς, ἢ ὅποια (εἰσαγωγὴ) ὡς πρὸς τὴν λέξιν παραβάλλεται μετὰ τὸ περιφημότερον σύγγραμμα τοῦ πεζοῦ λόγου τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης, δηλαδὴ μετὰ τὸ Μεκαμὸτ Χαριρί (Mekamot Hariri), καὶ ἡ ὅποια χαρῆς τοιοῦτου πραγματικῆ καὶ ὑπικτοῦ ὑπομνήματος ἤθελεν εἶναι βέβαια εἰς πολλὰ βλίστους ἀπανοῦς ἀναγνώστας καὶ Εὐρωπαϊοὺς Ἀνατολικὰς καταληπτοῦ. Τοῦ εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν ὑπομνήματος τούτου προηγῆ-

ταίς εἰδησίαις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ συγγραφέως τοῦ Καμμεύς, συγγεγραμμένη παρὰ Σεΐδ Μουρ-
 τ'εσά 'Ελ-Ζεβιδή **الرئيسي** **أحمد**, τῆς ὁποίας ἐκδόσει ἐνταῦθα σύντομον ἐπιτομὴν πρὸς ἀκριβέστερον γινώσκοντα τοῦ συγγράμματος καὶ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Καμμεύς ὠνομάζετο ἐκ μὲν τῆς προνομίας (Vornamen, **أحمد**) 'Αβού-ταχέρ, **أبو طالب**, τ. ε. Πατὴρ τῶν καθαρῶν· ἐκ δὲ τῆς ἐκωνυμίας (**أحمد**) Μελέκ-δεδδίν, **أحمد الدين** τ. ε. Δόξα τῆς πίστεως, καὶ ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματος (**أحمد**) Μωχαμμέτ βέν 'Ιακούπ (Γιακούπ), βέν Μωχαμμέτ, βέν 'Ιακούπ, βέν 'Ιβραχίμ, βέν 'Ομάρ, βέν 'Εβν-βερ, βέν Μαχμούτ, βέν 'Εδρίσ, βέν Φαζλόλ, βέν 'Εσ-σεΐχ 'Εβί 'Ισχακ 'Ιβραχίμ, βέν 'Αλῆ, βέν 'Ιουσοφ (Γουσοφ), 'Εσ-σχιραζή, 'Αλ-Φιρουζαβαδδῆ, βέν **أحمد بن يعقوب بن محمد بن يعقوب بن إبراهيم بن حجر بن أبي بكر بن محمود بن ابراهيم بن فضل الله بن الشيخ أبي اسحاق إبراهيم بن علي بن يوسف**. 'Εγεννηθῆ ἐκτινός οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἡ γένεαλογία ἀναβαίνει ἕως εἰς τὸν 'Εβν-βερ, τὸν πρῶτον Καλίμν. ἐν ἔτει 720 ἀπὸ αἰωνῆς Μαμάδ ἡ τὸ χωρίον Κυρζοῦν, **كارزون**, τῆς πόλεως Φιρζαβαδ, **فیروز آباد** ἀνηκούσης εἰς τὸν νομὸν Συράζ, **سیراز**, ἐξ οὗ καὶ αἱ τελευταῖαι προσθῆκαι εἰς τὸ ὄνομά του 'Εσ-Σιραζή, 'Αλ-Φιρουζαβαδῆ, μετὰ τὸ ὅποσον τελευταίου ὄνομα ἴπτο, ἕως τῶν ἡμερῶν εἰς τοὺς Ἑυρωπαϊκούς 'Ανατολικούς. Ἐπιταχθεὶς ἐπὶ οὖν ἤξευρεν ἀπὸ στήθους τὸ Κοράιον, καὶ ἀκταετῆ ἡδὴ γενούτα ἔλαβεν αὐτὸν μετ' ἑαυτοῦ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἰς Συρίαν καὶ ἐκτίθεν εἰς Βαγδατίον, ὅπου ἐτελείωσε τὰς σπουδαίας ἐν τῇ (παρὰ τοῦ μεγάλου Μελέου Νιζαμ **نظام** ἐδδίν συλλαβίῃ) 'Ακαδημίᾳ Νιζαμνῆ, παρὰ ταῖς μεγίστας αἰσθητικὰς τότε καιροῦ ἀνδράσιν. Ἀπέκτησε δὲ ἔπειτα περισσοτάτας γυναικας καὶ κατέσχ' ὁ μέγιστος φιλόλογος τοῦ καιροῦ του κτηνηγούμενος τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον, Ἀραβίαν καὶ Ἰνδίαν. Ἐν

ἡ ἄρτον ἐπιμελής εἶχε καὶ εἰς ὑπερβολὴν μέγα μνημονικόν, ὅσοῦτον ἐνίσχυε διὰ τῆς γυμνασίας, διότι ἐπὶ τῆς περιηγητικῆς του δὲν ἐπλάγαζε ποτὲ νὰ κοιμηθῆ ἕως οὗ δὲν ἐμάνηνεν ἀπὸ στήθους διακοσίους σίχους ἐξ ὁποιοῦδήποτε βιβλίου. Ἰπεδέχετο ἐν παση τιμῇ εἰς ὅλας τὰς πόλεις ὅχι μόνον παρὰ τῶν παιδευμένων, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡγεμόνων εἰς τὰς καὶ ἰσχυρὰς πόλεις, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Σεδζάν Σαχ (Schedschah Schah) **شاه عجم**, τοῦ ἡγεμόνος τοῦ 'Αδζερβείδαν (Adserbeidschan), παρὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου, 'Εσρέφ, **أشرف**, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Βαγδατίου, 'Ιβν 'Οβείς, (Ibn Oweis, **ابن اويس**), παρὰ τοῦ Τιμούρ (Τιμυρλάνου) καὶ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἰλδιδίμ Βαϊαζίδ (Ihidirim Bajasid; **بایزید**) ἐν Βρούσῃ. Ἐκεῖθεν ὑπήγεν εἰς Κεδζάς (Kedschas) καὶ 'Ιερμέν, ὅπου ἐσύναξε τὸν Φησαν-μῆ τοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἐκ τοῦ καθαρωτάτου χρυσοῦ τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης, καὶ παρὰ τῷ Σερίφῃ τῆς Μένκας Ἰσμαήλ ἀνηγορεύθη πρῶτον κριτὴς τοῦ Ζεβιδ, ἔπειτα δὲ Σεΐχ τοῦ Ἰσλάμ (Μουρτῆς) ὅλου τοῦ 'Ιερμέν. Εἰκοσι χρόνους διέτριψε τὸν μεταξὺ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν ἁγίων πόλεων τοῦ Ἰσλάμ Μένκας καὶ Μεδίνας, καὶ ἀπόλαυσε κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν εὐνοίαν τοῦ Μελέκ 'Εσρέφ, τοῦ ἡγεμόνος τοῦ 'Ιερμέν, ὅστις τὸν ἐκήρυξε μάλιστα μίαν φορὰν καὶ τόπο-
κρητὴν του εἰς τὸ πρῶτον ἀγίων τοποῦν ταξίδιον, διαπρὸς ἐκτελεσθῆ μετὰ τοῦ κατ' ἔτος ὑπάγοντος καραβανίου τῶν προσκυνητῶν τὰς νενομισμένας τάξεις εἰς τὴν πρόσκύνῃσιν τῆς Καυκάς (Κιαμπῆ) ἐν ἰνέματι τοῦ Σουλτάνου. Ἡ ἐπιστολὴ τῆ Σουλτάνου καὶ ἡ εἰς αὐτὴν ἀπεκρίσις εἶναι παράδειγμα τῆς Λακωνικῆς βραχυλογίας καὶ μεγαλοπρεποῦς φράσεως, καὶ ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐκ μέρους τοῦ λογίου ἀνδρός. Ἐχων ἔλαβον τῶν σωματικῶν καὶ νοερῶν δυνάμεων ἐντελῶς τὴν χρῆσιν, ἐφάσεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν, ἀπέθανεν ἐν ἔτει 817 ἀπὸ φυγῆς τοῦ Μωάμνθ, καὶ ἐτάφη κατὰ τὸ Ζεβιδ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ τάφου τοῦ Σεΐχ 'Ισμαήλ 'Αλ-δζερ-νῆ. Τὸ κ' ἄλλισον μνημεῖον, τὸ ὅποσον αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἀνήγειρεν, εἶναι τὸ μέγα Ἀραβικὸν Λεξικόν, Βαμουός τ. ε. Ἰσλαμικὸς ὀνομαζόμενον, ἐπιτομὴ, τὴν ὁποίαν ἐκαμειν ἐξ ἐξή-

ήκουτα τῶμων λεξικογραφικῶν συλλογῶν. Ἰκτὸς τούτου ἀφῆκε καὶ μίαν ἐξήγησιν τοῦ Ἑρακλείου καὶ ἄλλα περὶ του τῶν πεντήκοντα συγγράμματα· (Ἐνταῦθα ἔπεται ἢ κατὰ μέρος ἀριθμησὶς τῶν συγγραμμάτων ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Λειψίας, τὴν ὑποίαν παρατρέχομεν).

(Γὰ λοιπὰ εἰς τὸ ἀκόλουθον τετράδιον).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Κύριοι!

Συνομιλήσαντες ἐσχάτως περὶ τῆς δημοσίου ἐξετάσεως ἐν τῇ ἐνταῦθα ἡγεμονικῇ σχολῇ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου Γοδεδεῶ εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν καὶ Ἀλγεβραν ἔχομεν τὸ αὐτὸ νὰ κάμωμεν μετ' οὐ πολὺ καὶ περὶ τῆς τῶν τοῦ Κυρίου Γερμίου τοῦ Θεραπευτοῦ· ἐν τῷ μεταξύ δὲ σοχαζόμενοι ἐπιχαρισῶ τὴν φιλόσοφον περιέργειαν τοῦ ὑμετέρου Ἑρακλίου διὰ τῆς κοινώσεως νεωτέρου τινος φιλοσοφικοῦ, σπεύδω νὰ ἐκθέσω τὰ περὶ τούτου.

Ὅσος ἔρριψεν ὄμμα περιεργῶν εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἰσορίαν τῶν φάτων τῆς παιδείας, δὲν ἀγνοεῖ ὅτι παραδόξως πᾶσι περιδιατρέχουσι τὴν ὑψηλίαν, τὴν φύσιν τῶν ὑγρῶν κατὰ τούτο μιμουμένα· ἔρχονται, ἀπομακρύνονται, διαφεύγουσι καὶ πάλιν πλησιάζοντα φθάνουσι, διαβαίνοντα ποταμούς καὶ θαλάσσιας, ὄρη καὶ ἐρήμους ὑπερπηδῶντα· καθὼς ὁ ἥλιος ἐκτεμνόμενος μέρος γῆς ἀλλαχόσε ἐπέρχεται τοῦ μὲν διὰ νὰ ἀφῆκε τοὺς ὑπὸ τῆς θέρμης ἀπαυθίσαντας κατοίκους νὰ ἀναπαύσων; ἐπαναλαμβάνοντες τὰς πεπτωκίνας δυνάμεις τῶν, τοῦ ἐτέρου νὰ ζεσάσῃ ἐκψυχραθέντας καὶ εἰς κίνησιν νὰ φέρῃ ἰσχυρθέντας, οὕτω καὶ ἡ παιδεία, ὡς φαίνεται· εὐχῆς ἔργον ὁ τελευταῖος νὰ μὴν ἔλειπέ ποτε ἥλιος, ὁ φέρων τὴν γνώσιν τῶν ἄντων, καὶ τὴν ἀμετακίνητον τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχίαν· ἐναντίου ὁμοῦ τούτου εἰς τὴν γενεϊκὴν τῶν πραγμάτων διάταξιν, καθ' ἣν ἀναγκαίως ἔλα πάσχουν ἀλλοίωσιν· ὁδὸν περιεργόμενος νὰ εὐχηνῶ πρὸς θεὸν ὅτι ἐγεννήθην ἐν ἀρχῇ ἀνατολῆς, καὶ ὄχι τῆς δύσεως, ἢ ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ, ἀεὶ μεταβάλλων ἢ φαντασία μὲ ἐξεπλάυνσεν.

Εἰς τὰς διαφόρους κυκλικὰς τῶν περιόδους ὅπου νέου εὐρασι σύλλογον ἀνθρώπων τὰ φῶτα ταῦτα φατίζουσι, καὶ κατὰ τούτο ἡμπορεῖ νὰ ὑποτελῇ ὅτι ἡ Κλειὰ τὰ διευθύνει διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἔλλειπὸς ἡ ἀνθρώπινος ἰσορία· καθότι ὅπου παιδεία δὲν ἔλαμψεν, ἐκεῖ τὰ παρόντα ἀμνημόνευτα εἴχεται, ἐκεῖ ἄγνοια παντέλης τῶν παρωχημάτων κατέχει, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὡς ξένοι πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμελλεν ἐπομένως νὰ μένουσιν ἀγνοούμενοι· οὕτω λοιπὸν ἐπιστρέφουσα ἡδὴ εἰς τὸ φιλιττον τῆς πατρίδος ἡμῶν ἔδαφος ἡ παιδεία διὰ τῆς Εὐραπῆς καὶ μάλιστα τῆς Γερμανίας (1), ἀρχισε πρὸ μιᾶς ἡδὴ γενεᾶς νὰ ἐπισκέπτεται καὶ τὴν καθ' ὁδὸν Δακίαν, ἣτις ἐπὶ τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι διατριβῆς τῆς παιδείας οὐδ' ὑπῆρχε περίπου διὰ νὰ φώτισθῃ, ὕψερρον κατοικηθεῖσα ἀπὸ Ῥωμαίους, Γέτας καὶ ἄλλους τῶν Ἀσιατικῶν ἐκείνων πᾶμπληθῶν μεταναστάσεων ἀγρίους ἀνθρώπους συμμιχθέντας, καὶ τὸν πολεμικὸν φυσικὸν αὐτῶν χαρακτήρα προϊόντι τῷ χρόνῳ ἐξημερῶσαντας, ὡσεὶ καὶ ἐπίδεκτικοὶ φῶτων νὰ ἀπογίνωσιν. Ἐνα ἡμῶν αἰῶνα περὶ τοῦ διοικεῖται ἡδὴ ἀπὸ Γραικοῦς ἡ Δακία, καὶ τὴν γλώσσαν ἐξοικειωθείσα αὐτῶν καὶ τὰ ἦθη, φροντίζοντες κατὰ χρέος ὑπὲρ αὐτῆς οἱ Γραικοὶ, ὄχι μόνον πολλὰ κίς διάσωσαν, τὰς ἀναλόγους σατικὰς καὶ δικαστικὰς διαταγὰς ἐπιχορηγίσαντες, ἔχι μόνον καρποὺς γῆς θερμῶν κλιμάτων ἔδωκαν εἰς σποράν ὡς οἰκειτέρους ὡς πρὸς τοῦ κλίματος τὴν αὐσηρότητα τῇ ἀνθρώπινῃ διαίτῃ, ὄχι μόνον τὰς ἀναγκαίας τῶ βίᾳ τέχνας ἐπέβαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ξένην ἀπαγορευσάντες Σλαβονικὴν γλώσσαν, ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει εἶσαν παρά τῇ Ἑκκλησίᾳ καὶ τῇ Διοικήσει, τὴν καθ' αὐτὸ

(1) Ἐπειδὴ γεννηθεῖσαν καὶ ἀξηνθεῖσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν φιλοσοφίαν, μετὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ τὴν ἐν Εὐρώπῃ ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων τῆ Γερμανία φαίνεται κυρίως νὰ τελοποιῇ, εἰς αὐτὴν ἐπίομενον ἢ νὰ προσδράμωσιν οἱ ὁμογενεῖς, ὅσοι ἄδραμον νὰ φέρωσι τὴν παιδείαν εἰς τὸ σέως ἐν ἔδαφος τῆς πατρίδος· οὕτω λοιπὸν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐκπαιδευτῶν ἡμᾶς μαθηταί εἰσι τῆς Γερμανίας, τοῦθ' ὅπερ τόσον κρέπει νὰ εὐχαρισῇ τὸν ἀληθῆ φιλογενῆ, ὅσον ὁ τρόπος τοῦ φιλοσοφῆν τῶν Γερμανῶν εἶναι ὁ ἐπιτηδείατος εἰς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ἀληθῆ πρόσδον τὴν κληρωτῶν γνώσεων.

Μολδαυικήν ἀντισείγαγον οἱ Γραικοὶ, μεταλλάξαντες τὸ Ἀλφά-
 εῖτον διὰ νὰ γράφεται ἐντελῶς, καὶ οὕτω βαθμιδῶν προτι-
 μύσαντες αὐτὴν εἰς τὸ νὰ δεχθῆ τὴν φωτοφόρον παιδείαν,
 Σχολὰς ἀνήγειρον οἱ Γραικοὶ, Γραικοὺς διδασκάλους μετα-
 καλοῦντες καὶ τοὺς νέους παρακαλοῦντες ἐπὶ μισθῷ νὰ σπου-
 δάσωσιν· ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς μικρὸν μέρος τῶν κατοίκων
 εἰσῆρχοντο εἰς τῆς παιδείας τὰ καταγῶγια, Γραικοὶ δ' ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἐμαθήτευσον· προΐοντι δὲ τῷ χρόνῳ
 βλέπομεν νὰ συλλαμβάνωσι καὶ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἔρωτα κατὰ
 λόγον τῆς εἰς ὅσα προπαρασκευαστικὰ προόδου αὐτῶν ὡς πρὸς
 τὴν αὐξίσην τοῦ φιλομούσου τῶν Γραικῶν· ἐν τῇ Μολδαυίᾳ
 ὁ ἔτι μᾶλλον αὐξάνει ὁ τοιοῦτος ἔρωσ, καὶ ἰδοὺ ἤδη τῆ ἡμέ-
 ρα τοῦ Ἰουλίου εἶδομεν δημόσιον ἐξέτασιν Δακῶν μαθητῶν Δακῆς
 διδασκάλου τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ πρακτικῆς Γεωμετρίας κα-
 τούτων εἰς χεῖρας Δακικὰ Μαθηματικὰ βιβλία, ὅστινες ἀπε-
 δείχθησαν παρὰ δόξαν πως προοδεύσαντες, ὅπερ ὡς κερπὸν
 ἀληθοῦς τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως θεωρῶν, κοινοποιῶ ἐν
 χαρᾷ πρὸς τὸ γένος.

Πρὸ χρόνων ἤδη μετ' ἐνθουσιασμοῦ καταγιγόμενος εἰς τὴν
 πρόδον τῆς παιδείας ἐν Μολδαυίᾳ ὁ πανερωτάτος αὐτῆς Μη-
 τροπολίτης Κύριος Βενιαμῖν, Ἰεράρχης πλήρης κατὰ ἀλήθειαν
 τῆς Πυθαγορικῆς ἀρετῆς· ἐξ ἑνὸς μὲν πολλὰ τῶν ἡμετέρων
 πατερικῶν συγγραμμάτων μεταφράσας εἰς τὴν Μολδαυικὴν
 διάλεκτον διὰ τοῦ τύπου ἐξέδωκεν, ἐκ θατέρου δὲ πατερικῶς
 ἐπιβλέψας εἰς τὴν Ἡγεμονικὴν σχολὴν, τῆς ὁποίας εἶναι
 ἐπίτροπος, εὐθὺς ἐπιτυχῶν ὁμογενοῦς ἱκανοῦ νὰ διδάξῃ, προσ-
 ἐπίβησεν νὰ κατασταθῆ ἐν αὐτῇ διδασκαλός· εἶναι δὲ ὁ κύριος
 Γεώργιος Ἀσάκης, μέλος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἀκαδημίας, ἐξ ἐν-
 γενῶν καταγόμενος τῆς Ἀουστριακῆς Μολδαυίας, καὶ δεκα-
 πέντε ὅλα ἔτη ἐν ταῖς ἀκαδημαίαις τῆς Γερμανίας καὶ Ἰτα-
 λίας μαθητεύσας, ἀνὴρ εἰδήμων πολλῶν ἀλλοτρίων γλωσ-
 σῶν, εἰς τὴν φιλολογίαν πρὸ πάντων καταγιγόμενος, καὶ
 περὶ πολλοῦ ἔχων τὸν φωτισμὸν τῶν ὁμογενῶν του (2)· αὐτῷ

(2) Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Λάζαρος Ἀσάκης ἐν' οὐχ ἡττον πεπαιδευμένος ἐκ
 κλασσικῶς· αὐτὸς μετένοστον εἰς τὴν Μολδαυικὴν διάλεκτον τὰς νύκτας
 τῶν Ἰουλιῶν, τὸν ἑπίκτητον καὶ ἄτομα, εἰς ὃν οὐκ ἔστιν ἐξεδῶδη.

ἀναλαβὼν νὰ διδάξῃ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὰ Μαθημα-
 τικά, κυρίως δὲ ὁροῦντας ἱκανοὺς γεῶν νὰ συγκροτήσῃ ὡς
 ἀναγκασιότατους ἐνταῦθα, συνέγραψε Μολδαυιστὶ Σειρὰν Μα-
 θηματικῶν, ὃ δὴ ὡς ἐποχὴ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ἀν ποτε
 γένωσι χρονικὰ τοῦ Δακικοῦ πολιτισμοῦ, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ
 δημόσιος τῶν μαθητῶν του ἐξέτασις, καὶ ἦν ἐβλεπέ τις τὴν
 σάλαν τῆς σχολῆς ὡραία εὐτρεπισμένην δι' εἰκόνων καὶ δια-
 φθραν μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν ὀργάνων, ἐσχάτως ἐν Βιέννῃ
 ἀγορασθέντων παρὰ τῆς σχολῆς· μεταξύ πολλῶν διέπρεπεν
 ἡ εἰκὼν τοῦ ἀοιδίμου Ἀθθέντου Γρηγορίου Γαίκα τοῦ βιοθα-
 νοῦς (3), ὅστις ἀνήγειρεν ἐκ Σεμελίου τὴν Ἡγεμονικὴν σχολὴν,
 καὶ ἐπρόκτισεν. Ὁ Κύριος Ἀσάκης ἐφιλοπόνησεν αὐτὴν, ἀφι-
 μώσας τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς σχολῆς, ὡς τεκμήριον τῆς ἐθνικῆς
 εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν τὸν πρῶτον τῆς παιδείας ἀείμηνος
 ἐνηγεμόνα (4).

Θεωροὶ τῆς ἐξέτασεως ταύτης ἦσαν ὁ ἐκλαμπρότατος
 Παγγίγης ἦος τοῦ εὐμενεστάτου ἡμῖν Ἀθθέντου, πολλοὶ τῶν προ-
 τίμων ὑπουργῶν, οἱ ἐπίτροποι τῆς σχολῆς, οὐκ ὀλίγοι τῶν
 ἐγγενῶν, οἱ τῶν ξένων αὐλῶν Κένσολοι, καὶ πλῆθος μέγα
 ἀπάσης τάξεως ἀνθρώπων συντρεχάντων εἰς τὸ ξένον τοῦτο φαι-
 νόμενον τῆς Μολδαυικῆς ἐπιδόσεως· ὅλοι δὲ περὶ πε ἠρίευσαν
 οἱ μαθηταί, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἐκ τῶν πρώτων
 ἐγγενῶν, οἷος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πνευρωτάτου Μητροπολίτη Κυρίου
 Ἀλέξανδρος Κωσάκης· ὅστις εἰς τὰς ἀποκρίσεις του μετήρχετο
 ὄσον θάρρος παρέχει ἐν τοιαύταις περιστάσεσι μόνῃ ἡ ἐνδέ-
 μυχος πληροφορία τῆς ἀκριβοῦς τῶν λεγομένων γνώσεως.
 Πολλοὶ τῶν παρόντων ἐπρότεινον εἰς τοὺς μαθητὰς διάφορα
 μαθηματικὰ προβλήματα, ἅτινα κατ' εὐχὴν λύσαντες αὐθι-
 ρεῖ, τέλος παρέσχον πολλὰ καὶ διάφορα σχέδια τυπογραφικ-
 ῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν πολιτικῶν τε καὶ ἄλλα, ἅτινα ἰδίαις χερ-
 σίν ὑπὸ τῆν ὀδηγίαν τοῦ διδασκάλου του Κυρίου Ἀσάκη διέ-
 γραψαν· μεταξύ τῶν ἀξιοπαρατήρητα κοινῶς ἐφάνισαν ἐν
 σχεδίῳ οἰκοδομήματος εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Ὄσιδίου, ὅστις ἐξευ-
 γένισεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν γῆν τῆς ἐξορίας του, ἐν ἑτέρου

(3) Ὁρα Λ. Βριμ, σελ. 300 τοῦ παρόντος ἔτους.

(4) Πατὴρ οὗτος τοῦ Παγγίγης Σκαζάτου Γαίκα γνωστοῦ τῆς κοινῆς.

θριαμβευτικοῦ τόξου εἰς μνήμην τοῦ Πρίγγιπος Σαϊφάνου τοῦ μεγάλου, τοῦ πολεμικωτάτου τῶν ἡγεμονευσάντων τῆς Μολδαβίας, καὶ τοῦ χρόνου ἴσως, καθ' ὃν ἤκμαζε (5), ἑνὸς Γεωγραφικοῦ χάρτις τῆς Παλαιστίνης, Ἑλληνικὰ φέρων ὀνόματα, καὶ τῶ μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ τῶν Ἱεροσολύμων προσφερόμενος· καὶ πρὸ πάντων ἐν σχέδιον μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος εἰς τιμὴν τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος, ἧς εἰ γνήσιοι υἱοὶ μεταφέρουσι τῇ μητρὶ των τὴν φυγαδευθεῖσαν θυγατέρα τῆς φιλοσοφίαν, ἰδίως δὲ τῆς σεβαστῆς νήσου Χίου, πρὸς ἣν καὶ Ἑλληνιστῶν ἐπιγράφεται· πρόσφερε δ' αὐτὸ ἐπισήμως μετὰ μιᾶς ἐπιστολῆς ὁ Κύριος Ἀσάκις μετὰ τῶν μαθητῶν τῶ ἀρχοντι Κομίσω Κυρίῳ Θεοδώρῳ Νέγρη συμπαριδρεύοντι, παρακαλῶν διὰ τῆς εὐγενείας του νὰ σαλή εἰς τὴν σχολὴν τῆς Χίου εἰς ἐνδειξιν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς μεγάλης ὑπολήψεως τῆς Μολδαβικῆς νεολαίας ὑπὲρ αὐτῆς τῆς φιλογενεοῦς νήσου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ φιλοσοφούντων νέων, τῆς Ἑλλάδος τὸ καύχημα· ὁ δ' εὐχαριστήσας καὶ ἀναλόγως ἀπητήσας ὡς ἀπὸ τῆς Χίου, παρέλαβε διὰ τὴν διευθύνῃ (6).

Οὕτω διελύθη ἡ συνέλευσις εὐφρημίσαντες τὸν Κύριον Ἀσάκην, ὡς ἔδει, καὶ εὐλογήσαντες, ἔβθε ἱκανοὶ κατὰ συνῆθειαν χρόνον νὰ παρατρέψωσι ἢ τε εἴξουσι καὶ οἱ εὐγενεῖς τὴν κοινὴν παιδευσιν, διὰ τὴν προχωρήσῃ ἀρκούντως ἡ παιδεία ἐν τῇ Δακίᾳ, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ γῆ νὰ μὴ ἀγνοῖται ἀκαλοῦτως καταφρονοῦμένη ὡς ἀπαιδευτος, ἀλλὰ φωτισθεῖσα νὰ ἀναδειχθῆμι τὴν ἀξίαν τῆς τῶν Γραικῶν προσασίας ἢ περιβάλλεως.

Ἐξ Ἰασιου, τῆ 16. Αὐγούστου μηνι.

Ὁ εὐκρινῆς ὑμῶν φίλος
Μανουὴλ Βερνάρδος Κρήν.

Π Ρ Ο Κ Η Ρ Υ Ξ Ι Σ :

Ἦται ἡ Ἑλλάς ἐξάθη τὸ πάλαι μῆτηρ καὶ τροφὸς τῆς φιλολογίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν· εἰ μὴ μεγαλοφρεῖς ἦν.

(5) Πρὸ τεσσάρων αἰώνων καὶ ἐπέκεινα.
(6) Ἀκολουθεῖ δὲλεῖ κοινοπραχθῆ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τε ἐπιστολῆ καὶ τῶ οἰκοδομήματος ἢ ἀκριβῆς περιγραφή.

ἄρες ἐλάμπρυναν τὸ Γένος μας διὰ τῶν ὑψηλῶν φρονιμάτων, διὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν γενναίων ἔργων· εἰ μὴ ἄλλα ἔθνη ὀδηγούμενα ἀπὸ αὐτοῦ, ἐφέροντο τὰ πρώτα εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἀπέκτησαν δι' αὐτῶν μεγάλην δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν· κἀνίς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἡ ἀνάκλησις τῶν Μουσῶν εἰς τὴν φιλότιμην πατρίδα ἔχει νὰ φέρῃ ὅμοια εὐτυχεῖ ἀποτελέσματα, διασκεδάζουσα τὸ ζοφερὸν σκότος, τὸ ὅποιον ἡμαῦρσε τὸν νοῦν μας διὰ τῆς τωρινῆς ἀθλίᾳς μας κατασάσεως.

Τοῦτο γνωρίζεται ἀπὸ πολλοὺς ὁμογενεῖς, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος καὶ ὁ ἐνθουσιασμός αὐξάνει καθεκάστην, καὶ οἱ τινες καταγίνονται εἰς ὀφέλιμα συγγράμματα, μεταφράσεις, καὶ ἐκδόσεις βιβλίων.

Στοχαζόμενος καὶ ἐγὼ, ὅτι τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς διεγείρωσι εἰς μίμησιν τῶν προγόνων μας, καὶ νὰ μεταφέρωσι εἰς τὸ Γένος μας τὴν ἀρχαίαν τοῦ λαμπρότητι, προσφέρω εἰς τοὺς φιλότιμους ὁμογενεῖς μου μίαν καθολικὴν Ἱστορίαν παλαιαν τε καὶ νέαν, συντομον μὲν, ἀλλὰ περιλαμβάνουσαν ἀκριβῶς τὰ ἐξαιρετικὰ καὶ ἀξιολογώτατα ὑποκείμενα, ἐρανισμένα ἀπὸ τοὺς Ἱσρικοὺς τῶν διαφόρων ἐθνῶν, οἱ ὅποιοι ὁμοφρονῶς προτιμῶνται ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους καὶ σοφοὺς τῆς Εὐρώπης.

Ἡ αὐτὴ Ἱστορία θέλει περιέχει καὶ τὰς εἰδήσεις τῶν προῖδων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τὰς νεωτέρας ἀνακαλύψεις τῶν Ἐπιστημῶν τε καὶ Τεχνῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο θέλει διαιρεθῆ εἰς διαφόρους Τόμους εἰς ὄγδοον, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος θέλει φανῆ εἰς τὸν χρόνον 1819. Αἱ σελίδες ἐκάστου Τόμου θέλουσι εἶναι 400, καὶ ἡ τιμὴ του διορίζεται, ἐν Παρισίοις, ἐν Μασσαλίᾳ, καὶ ἐν Βενετίᾳ πρῶτον εἰς 3, ἢ τις θέλει ὀλιγοσευθῆ κατ' ἀνάλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν.

Ὅσοι λοιπὸν φιλόμουσοι Ἕλληνες καὶ φιλέλληνες ἐπιθυμοῦσι νὰ συνδράμωσι εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτην, θέλουσι καταγράψαι τὰ τίμια αὐτῶν ὀνόματα,

Ἐν Παρισίοις, εἰς τὸν ἐλλογιμώτατον Κύριον Κ. Νικολόπουλον (à la Bibliothéque de l'Institut Royal).

Ἐν Μασσαλίᾳ, εἰς τὸν τιμιώτατον Κύριον Νέτρον Ὁμηρίδην Σμυρναῖον.

Ἐν Βενετία, εἰς τὸν τιμιώτατον Κύριον Ἀντωνίου Λαβρινου.
 Ἐν Βουκουρεσίοις, εἰς τὸν τιμιώτατον Κύριον Ἰωάννη Νικολόπουλον, καὶ εἰς τὸν τιμιώτατον Κύριον Στέφανον Μείτανην.
 Ἐν Ἰασίῳ, εἰς τὸν εὐγενέστατον καὶ ἐλλογιμώτατον ἄρχοντα Καμινάριον Κύριον Ἐμ. Βερνάρδον.
 Ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὸν ἐντιμώτατον Κύριον Ἐμμανουήλ Ἀντωνιάδην.
 Ἐν Σμύρῃ, εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμου Κύριον Κωνσταντῖνον.

Ἐν Βιέννῃ, εἰς τοὺς ἐλλογιμωτάτους κυρίους Ἐυδότου τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ.

Ἡ δὲ πληρωμὴ θέλει γένη μετὰ τὴν παραλαβὴν ἐκάστου τόμου, καὶ τὰ ὀνόματά των θέλασι τυπωθῆ εἰς τὸν τελευταῖον τόμον. Μετὰ ταῦτα θέλω ἐκδόσει ἰδέας τινὰς Κοσμογραφίας, καὶ Μυθολογίας· προσέτι καὶ μίαν περιοδικὴν Συλλογὴν Πονημάτων τινῶν φιλοσοφικῶν, φιλολογικῶν, περὶ Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, καὶ περὶ Γεωργικῆς, κατὰ τοὺς περιφήμους Συγγραφεῖς Γάλλους καὶ Ἰταλοὺς, ἢ τὰ ἀξιολογώτερα αὐτῶν μέρη καὶ τμήματα, τὰ πάντα μεταφρασμένα εἰς τὴν κοινὴν μῆς διάλεκτον.

Ἐν Παρισίοις, τῆ 24 Αὐγούστου 1818.

Σ. Ἰππέυς ὁ Κουδός, Ἡερμυράς.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ!

Ἡ κοινὴ αἰσθησις τοῦ Γένους κατὰ τὸν εὐτυχῆ τοῦτον πόνον εἰς τὰς φωνὰς τῆς Πατρίδος, καὶ ἡ ἀμιλλα, τὴν ὁποίαν δεικνύουσιν ἕκαστοι, συνεισφέροντες, ὅσον τὸ δυνατόν, πρὸς τὴν ἀνάγεσιν αὐτῆς, δέν μοι συνεχώρισαν ἵνα μὲν ἄλλοι ἐγὼ μέχρι τοῦ νῦν δι' ὅλου ἀναίσθητος εἰς τοιαύτην γενικὴν κίνησιν· ἀλλ' ἐπιθυμῶ ἵνα φωνῶ κἀγὼ συνεισφέρω τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα χρέος μου ἀξίως, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τῆς τῶν ὁμογενῶν μου ἐπιθυμίας, ἐπεχειρήσθην τῶν ἑπτὰ Τραγηδιῶν μεταφρασθῆν τοῦ Σοφοκλέους εἰς εἰς ἑξῆς.

Τοιαύτη μεταφρασις πόσον εἶναι χρήσιμος εἰς τὸ Γένος, οὐ μόνον εἰς ἄνδρας κἀθε ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἑλληνίδας, αἵτινες ἄρχισαν ἤδη, ἀγαθῆ τύχῃ,

ἢ ἀμιλλῶνται εἰς τῆς παιδείας τὸ εἶδος, εὐκόλον νῦν τὸ κατὰ τὴν ἕκαστος, ἀναφέρειν εἰς νοῦν τὸ σεβάσμιον ὄνομα τοῦ μεγάλου τῶν Τραγικῶν Σοφοκλέους, χωρὶς νὰ λέγω ὑπὲρ αὐτῆς. Πλὴν ἐπειδὴ εἰς τὴν ταχεῖαν πρόσδον τῆς παιδείας τοῦ Γένους συντείνει τὰ μέγιστα ἢ κοινοποιήσις τῶν Ἑλληνικῶν Συγγραμμάτων (καθὼς ἄριστα ἔκρινε καὶ ὁ κατ' ἡμᾶς σοφὸς Κοραῖς), διὰ τοῦτο, ἵνα γένη τὸ ἔργον ἐπωφελεὲς εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ εἰς τοὺς σπουδάζοντας νέους τὴν παλαιὰν φωνὴν τῶν Προγόνων μας, θέλω συνεικδῶσει καὶ τὰς πρωτοτύπους Τραγηδίας ἀντικρὺ τῆς μεταφράσεως.

Ἡ μὲν ἐκδοσις θέλει γένη εἰς ἑπτὰ τόμους εἰς δωδεκάκτον, περιέχοντα ἕκαστον μίαν Τραγηδίαν μετὰ τῆς μεταφράσεως· εἰς δὲ τὸ τέλος ἐκάστου τόμου θέλω προσέσει καὶ τὰ ἀνήκοντα παλαιὰ σχόλια· ὅχι ὅμως ἔλα, διότι πᾶσι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀνωφελῆ· εἰς ὅσα δὲ ἐλλείπουσιν οἱ Σχολιασταί, θέλω τὰ ἀποπληροῦν ἐξ ἄλλων, ἐξηγητῶν εἰς τὴν καθομιλουμένην τὰ δυσνόητα χωρία τοῦ Πόιντου· ὥστε οἱ σπουδάζοντες νέοι μας μὴ καταδαπανῶντες εἰς μάτην τὸ πολύτιμον τοῦ καρποῦτων, ἐκφυλλίζοντες τὰ Λεξικά, καὶ πολλὰς ἀνωφελῆς, θέλουσι καταγίνονται εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς οἰκονομίας τοῦ Δράματος, καὶ τῶν αἰτιαστικῶν τοῦ Συγγραμματος.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ τοιαύτη ἀφελεια ἐλπίζεται εἰς τὸ Γένος. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅλοι κοινῶς οἱ ὁμογενεῖς, εἰς ὅσους εἶναι φρονεῖς τῆς πατριωτικῆς δόξης, καὶ τῆς εἰς τὰ καλὰ ἐπιδόσεως τῆς Πατρίδος, ἵνα συνδράμωσι πρόθυμως, καταγράφοντες τὰ τίμια αὐτῶν ὀνόματα, διὰ νὰ γένη ὅσον τάχιστα ἡ ἐκδοσις, ἣτις θέλει περιέχει κατὰ τὸ τέλος καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Συδρομητῶν εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου σείματος, ἡμιγαλλικῶς μὲν δεδωμένον, θέλει εἶναι γρόσια Τουρκίας 28· ἀπλῶς δὲ μὲ χάρτην 23· καὶ παρακαλοῦνται οἱ Συδρομηταί, μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν τόμων τινῶν, νὰ πληρῶνωσι τὸ ἀνάλογον τῆς τιμῆς.

Ἐν Παρισίοις τῆ 4. Σεπτεμβρίου. 1818.

Παναγιώτης Γεωργίου Ἑσθίου.

(Οἱ φιλόμουσοι καὶ φιλόκαλοι συδρομηταί καταγράφονται παρὰ τοῖς ἀνωτέρω φιλογενέσι ἀνδράσι, ὅτινες παρακαλοῦνται ἐκ μέρους τοῦ ἐκδότου ν' ἀνδεχθῶσι τὸ βῆρος αὐτό.)

Ὁ ΚΑΛΟΣ ΣΥΜΒΕΩΝ.

Ἐκδόσεις πρὸς τοὺς Συνδρομητάς.

Ἀνέλπιστοι οἰκίακαὶ περιστάσεις προσκαλοῦσιν με πρὸς κέρρον εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅθεν ἀναγκάζομαι δι' αὐτὸ τοῦτο νὰ ἀναβάλω εἰς μικρὸν τὴν ἔκδοσιν τοῦ Καλοῦ Συμβέωνος, οὐτινὸς ἢ μεταφράσεις εἶναι ἤδη περὶ τὰ μίσα. Διὰ νὰ ἀναπληρώσω ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ἀκούσιον τῆς ἐκδόσεως ἀναβολὴν, δέλω προσθέσει εἰς τὸ τέλος τοῦ συγγράμματος καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ Καλοῦ Ριχάρδου, τοῦ Φραγκλίνου (le bon homme Richard, par Fränclih), χωριστικῶς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου· τοῦτο δὲ διὰ νὰ τύχῃ τὴν συγγνώμην τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν.

Ἐν Παρίσι τοῖς τῆ 18. Σεπτεμβρίου 1818.

Ἰώσηπος Μ. Δούκαδ

Προειδοποίησις.

Ὁ ἐν Παρίσι τοῖς διατρίβων ἐλλογιμὸς Κύριος Μανουὴλ Α. Δίδυμος ὁ Λυζάντιος, ἐπεχειρήσθη τὴν μετάφρασιν τοῦ ἑτοιμελεστάτου Λεξικοῦ τοῦ Mr. Christoph, συντείνοντες εἰς κατάληψιν τῶν Κλασικῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων συγγραφέων, ὡς περιέχοντος Γεωγραφίαν, Μυθολογίαν, Ἱστορίαν καὶ Ἀρχαιολογίαν, καὶ ἤδη εὕρισκεται περὶ τὸ τέλος τοῦ ἄτομου.

Ὁ αὐτὸς δέλει ἐκδώσει καὶ δύο πίνακας, τὸν μὲν χρονολογικὸν, τὸν δὲ περὶ μέτρων ἀρχαίων συγκρινόμενων μετὰ τῶν νεωτέρων.

Ταῦτα προειδοποιούσιν εἰς τὸ Γένος οἱ Ἐκδοταί τοῦ Α. Β. ἐκ γράμματος πρὸς αὐτοὺς τοῦ μεταφραστοῦ· προσμένουσι δὲ καὶ ἰδιαιτέραν αὐτοῦ εἶδησιν περὶ τούτων διὰ νὰ τὴν κηρύξουσιν.